

בשביל ההיסטוריה

העיר על כך משהו בעדינות אופיינית.
מה קרה ל"תיק אפרסק"?

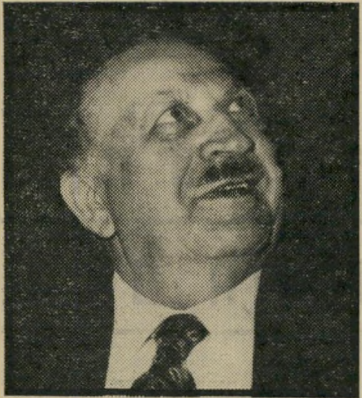
תיזכורת רביעית:

בחודש יוני 1981 הודיע מר (אז) יעקב מרידור כי יש בידו המצאה שתשנה את פני ההיסטוריה, הגיאופוליטיקה, המד-

אפרסק בורג

עים והיקוס. ביום הבחירות עצמו אמר מר (אז) מרידור כי "בעוד שבועיים" יודעו פרטים מלאים על ההמצאה הנ"ל. היום מר (אז) מרידור הוא כבר שר,

ממציא מרידור

ועל ההמצאה — זה חרוז — עוד לא יודעים דבר.

תיזכורת חמישית:

ביום שבו נפרד שר האנרגיה והתש-תית, מר יצחק מודעי, מתיקו, ב-10 יוני 1981, אמר: "בתוך ארבע שנים ימצא בישראל נפט בכמויות משמעותיות. זהו עניין למשך כהונה של שר אחד." ועכשיו נותר רק להיווכח מי שיג במירוץ: מחפשי הנפט של השר מודעי,

חופר מודעי

או ממציאי האנרגיה של השר מרידור. ההימורים מתקבלים ביחס של 17 ל-11 לטובת מודעי, ולכן כדאי לספקולנטים להמר על מרידור, דווקא.

תיזכורת ראשונה:

בחודש ספטמבר 1977 שוחרר מכילאו הגנב הגדול ביותר בתולדות מדינת ישראל, יהושע בן-ציון. בן-ציון גנב שלושה דולרים, בערך, מכל אחד ואחד מאזרחי מדינת ישראל, ששילמו את החשבון. הנימוק שניתן אז היה בריאותי. זה היה אחד המעשים "ההומאניטריים" הראשונים של ראש-ממשלת ישראל דאז וזה היה, מנחם בגין. כאשר יצא מן הכלא הבטיח בן-ציון כי יטהר את שמו.

לא נעשה דבר לטיהור שמו של בן-ציון. השם שלו אינו טהור. בן-ציון לא החזיר אגורה אחת, ישנה או חדשה, מהחוב שהוא חב לכל אזרח במדינת ישראל. בן-ציון גם בריא מאוד, כך אומ-

מועל בן-ציון

רים, ומתפקד יפה. צריך לקוות שלא יקבל רישיון לבנק.

תיזכורת שניה:

בחודש יוני, 1980, קטעו פצצות של מתנקשים את שלושת רגליהם של בסאם שבעה, ראש עיריית שכס, ושל כרים ח'אלף, ראש עיריית ראמאללה. על כך אמר אז סגן-השר דהיום, הרב דהיום, איש גוש-אמונים דהיום, הח"כ חיים

חוקר בגין

דרוקמן, "כן יאבדו כל אויביך". ראש-הממשלה דאז ודהיום, הבטיח כי מת-נהלת החקירה הגדולה ביותר כדי לגלות את המתנקשים. כאשר נשאל, שב ונשאל מדוע לא מתגלים המתנקשים, אמר כי גם רוצחי אלדו מורו והלורד מאונטבטן לא התגלו. בינתיים התגלו הרוצחים דנן. המתנקשים בראשי הערים עדיין לא התגלו. האם יתכן שהם יהודים?

תיזכורת שלישית:

בחודש ינואר 1981 הודח מפכ"ל ה-מישטרה, הרצל שפיר, ובעקבות ההדחה התברר לציבור דבר קיומו של "תיק אפרסק". בתיק זה היו, בין השאר, נתונים על העברות כספים של משרד-הפנים למאות מוסדות שונים, ביניהם מוסדות רבים המסונפים בצורה זו או אחרת ל-מפד"ל. העברות אלה בוצעו באמצעות רשויות מקומיות, וגם מבקר המדינה

פרס חשוב

מיד לאחר שנבחר רונלד רגן לנשיא ארצות-הברית, הופיע הח"כ (דאז) יהודה בן-מאיר, איש המפד"ל, בראיון קצר ובלתי-נשכח בטלוויזיה הישראלית. בן-מאיר אמר שהוא מרוצה מאוד מבחירתו של רגן — ואגב כך, כמובן, גם מתבוסתו של הנשיא-היוצא, ג'ימי קרטר.

בן-מאיר לא סתם אמר, אלא אף הסביר. קרטר, כך אמר, ראה את העיר לם במונחים של צפון-דרום, כלומר: ה-מדינות העשירות מצד אחד, והמדינות העניות מהעבר השני, כאשר תפקידה של ארצות-הברית הוא לרכז את ה-הון שבינן שני המחנות הללו. במיסגרת זאת נתפסה ישראל כמדינה "צפונית" שעל ארצות-הברית לשכנע אותה לוותר לטובת "הדרומיים", שהם במיקרה שלנו המיזרים או הפלסטינים.

ואילו הנשיא רגן, כך אמר בן-מאיר, רואה את העולם במונחים של "מזרח-מערב", כלומר, של מאבק בין הגוש ה-סובייטי ובין "העולם החופשי", ובחל-קה זו אנו ניצבים באופן מובהק לצד-דה של ארצות-הברית, ויש מקום גדול מאוד לתקווה שנמצא את ארצות-הברית לצידנו, מאחורינו או לפנינו, בעת צרה.

ואכן, מאז עלה מר רגן לשלטון ונת-מנה נשיא, קרו הרבה מאוד דברים ה-מאשרים את תחזיתו המדויקת של בן-מאיר. וכידוע, יחסינו עם ארצות-הברית מעולם לא היו טובים יותר. אין לי שום ספק שכפרס על ראית-הנוגד שלו, ועל הבנתו המפליגה בענייני-חוץ, זכה יהודה בן-מאיר והתמנה כסגן שר-החוץ של ישראל.

שאלות אבסורדיות

האם יתכן שהמצית מחילה-האוויר הצית שריפות כדי שיוכל לכבות אותן וכך להוכיח כי הוא מצטיין בתפקידו? ואם זה יתכן, האם זה באמת נורא כל-כך?

האם יתכן שראש-ממשלה, למשל, יורה להפציץ אתר מסויים ביום מסויים, מתוך הערכה שזה יעזור לו להיות שוב ראש-ממשלה? והאם יתכן שמפקד מסויים ושר מסויים יורו שלא להפציץ תותחים מסויים שמיקומם המדויק ידוע, כדי שהאש משם תימשך ויהיה תרוץ להמ-שיך בהפצצות? ואם זה יתכן, ואם האנשים האלה עדיין מכהנים בתפקידי-הם, איזו טענה יכולה להיות לנו כלפי קצין זוטר בחילה-האוויר, שבסך הכל רצה לקבל צל"ש?

לפני החוק. איזה תקדים, ואיזה שיו-יו? מי נתן בנק לאגודת-ישראל? ומי עשה את החוק של "קיצבאות-יוצאי-צבא"?

ועכשיו, אחרי שהדתיים רואים בי כבר ידיד, אני מרשה לעצמי לתת להם עצה. מה שיהרוג אתכם, חברים עם כיפה, זה הכסף. זה גם מה שקרה למערך. אחרי שהמערך השיג בשביל האידיא-לוגיה הקטנה שלו כל מה שאפשר מבחי-נת אידיאולוגיה, התחילה שם התעניינות רבה מאוד בכסף, וככל שגוברת ההת-עניינות בכסף, קטנה ההתעניינות באי-דיאולוגיה, וכך החל המערך לנחול את מפלותיו הידועות.

וכך יהיה גם איתכם, חברים, ורמז לכך כבר קיבלתם בבחירות האחרונות. כמו שנאמר: ככל שגדלה הקרן, קטנה הצדקה.

חשבון

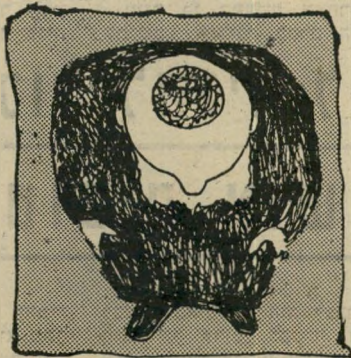
עובר

ושב

מאת
פרנקל

לא מצליח להתרגז

למרות רצוני העז, אני לא מצליח ל-התרגז ולכעוס על ההסכם הקואליציוני החדש שלנו. ואני באמת מנסה להתרגז. אני אומר לעצמי: תראה, תראה את ה-דתיים הנבלות האלה! תראה מה השי-גו! שיחרור מהמילואים! כסף לשיבות,

האידאולוג מנקורת מכמו של בסיס האידאולוגיה

מישרדים, שרים, סגני-שרים, מנכ"לים וסמנכ"לים כמו זבל! תראה את אלה! ושום דבר. לא מצליח להתרגז.

כי מה זה דת, בסך הכל? דת זו אידיאולוגיה. בדיוק כמו שיש סוציא-ליזם, ליברליזם, קפיטליזם או פאשיזם, ככה יש גם דת. ואידיאולוגיה מה זה? לוקחים את המציאות, ונותנים לה הסבר שמבוסס על איזה יסוד מוצק אחד. היסוד המוצק שמצאו הדתיים ל-אידיאולוגיה שלהם, זה אלוהים בכבודו ובעצמו. זה נשמע למישהו מוזר או מופקפק? ובכן, תאמינו לי שיש כמה איזמים עם יסודות מופקקים הרבה יותר, כמו "מנגנון השוק", למשל, העו-מד ביסוד הליברליזם.

וככה הרי זה הולך במדינה הדמוק-רטית שלנו, לא? אנשים שיש להם אידי-אולוגיה הולכים ומקימים מיפלגה, מת-מודדים בבחירות, משיגים כך-וכך מנד-טים, ואחרי-כך מנסים להשיג מה שיותר לטובת האידיאולוגיה ההיא. אז מה, זה רע? הרי על זה מבוסס כל המישטר ה-דמוקרטית שלנו, לא? אני, למשל, אם המיפלגה שלי היתה מגיעה לעמדת מי-קוח יפה בעיקבות הבחירות, הייתי מצ-פה ממנה שתידרוש דרישות שהיו מרגי-זות את האנשים הרבה יותר ממה ש-מרגיזות אותם הדרישות של הדתיים, ולא היה מעניין אותי שאנחנו בסך הכל מיעוט סחטני וכל הסיפורים.

וזה הסיבה לכך שאני לא מצליח ל-התרגז. אני רק מצליח לצחוק, כשאני שומע כל מיני אנשים שונים במערך ש-מקשקשים ואומרים שיש כאן "תקדים" ושנשבר העיקרון הקדוש הידוע כ"שיויון